

28.9.2012

KOMUNIKAT DLA POSŁÓW

Przedmiot: Petycja 0042/2012, którą złożył Jacek Kuzma (Polska) w sprawie domniemanego zaniedbania ze strony polskiego wymiaru sprawiedliwości podczas rozpatrywania jego sprawy i związanego z nim naruszenia prawa europejskiego

1. Streszczenie petycji

Składający petycję ocenia, że padł ofiarą zaniedbania ze strony polskiego wymiaru sprawiedliwości przy okazji rozpatrywania jego sprawy dotyczącej stosowania dyrektywy w sprawie czasu pracy oraz zapłaty niewypłaconego wynagrodzenia. Powołuje się na wyrok Trybunału w sprawie C-173/03 (Odpowiedzialność pozaumowna państw członkowskich – Szkody wyrządzone jednostkom w związku z naruszeniem prawa wspólnotowego przez sądy krajowe najwyższego szczebla – Ograniczenie w ustawodawstwie krajowym odpowiedzialności państwa do przypadków naruszenia przez sędziego zasady bezstronności lub jego poważnego uchybienia – Wyłączenie wszelkiej odpowiedzialności związanej z interpretacją przepisów prawa oraz oceną okoliczności faktycznych i dowodów w ramach wykonywania działalności orzeczniczej). Składający petycję przedstawił już swoją sprawę bez powodzenia przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, ponieważ jednak ocenia, że wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyżej wymienionej sprawie może mieć zastosowanie w jego przypadku, zwraca się do Parlamentu Europejskiego o podjęcie działań.

2. Dopuszczalność

Petycja uznana została za dopuszczalną dnia 27 kwietnia 2012 r. Zwrócono się do Komisji o przekazanie informacji (art. 202 ust. 6 Regulaminu).

3. Odpowiedź Komisji, otrzymana dnia 28 września 2012 r.

Składającego petycję wyznaczono na zarządcę komisarycznego nadmiernie zadłużonego podmiotu publicznego, który ostatecznie został postawiony w stan upadłości. W trakcie postępowania upadłościowego wynagrodzenie składającego petycję zaklasyfikowano do szóstej kategorii wierzytelności. Ostatecznie nie zostało ono wypłacone z masy upadłościowej. Składający petycję bez powodzenia kwestionował tę decyzję przed polskimi sądami.

Składający petycję uważa, że padł ofiarą zaniedbania ze strony polskiego wymiaru sprawiedliwości w związku z rozpatrywaniem jego sprawy. Informuje on, że w wyniku decyzji polskich sądów stracił swoje wynagrodzenie. Składający petycję uważa, że zatwierdzając zakwalifikowanie jego wynagrodzenia do szóstej kategorii wierzytelności, polskie sądy naruszyły europejską konwencję praw człowieka (EKPC), a w szczególności prawo własności, jak również prawo do skutecznego środka odwoławczego.

Składający petycję wniósł skargę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jednak została ona odrzucona.

W swojej petycji do Parlamentu Europejskiego składający petycję przekonuje, że polskie sądy, w tym Sąd Najwyższy, zlekceważyły zobowiązania ciążące na nich na mocy prawa międzynarodowego, a konkretnie EKPC. Doprowadziło to do wydania wyroku, który przysporzył mu strat materialnych. Na podstawie orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (sprawy C-173/03 *Traghetti del Mediterraneo* oraz C-224/01 *Köbler*) składający petycję twierdzi, że Polska powinna zostać zobowiązana do naprawienia szkód powstałych w wyniku ostatecznego wyroku polskiego sądu, który narusza prawa podstawowe uznane w EKPC oraz w systemie prawnym UE.

W orzeczeniach cytowanych przez składającego petycję Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uznał odpowiedzialność państwa członkowskiego za wyrok krajowego sądu ostatecznej instancji, jeżeli wyrok ten narusza zapisaną w prawie UE zasadę mającą na celu przyznanie praw jednostkom, jeżeli naruszenie jest wystarczająco poważne oraz istnieje bezpośredni związek przyczynowy między tym naruszeniem a stratą czy uszczerbkiem poniesionymi przez poszkodowanych.

Zasady tej nie można zastosować w sprawie poruszonej przez składającego petycję, ponieważ nie ma związku między orzeczeniem sądu a prawem UE.

Na mocy Traktatów, na których opiera się UE¹, Unia nie ma ogólnych uprawnień w dziedzinie praw podstawowych. Zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) prawa podstawowe to w istocie zasady ogólne prawa UE. Prawa podstawowe uznawane przez UE są wyszczególnione w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Jak stanowi art. 51 karty, jest ona prawnie wiążąca dla instytucji UE oraz dla państw członkowskich UE w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii. Art. 6 TUE wyraźnie stanowi, że postanowienia karty w żaden sposób nie rozszerzają kompetencji Unii określonych w Traktatach. A zatem na podstawie prawa UE można uznać, że dane państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność za naruszenie praw podstawowych tylko wówczas, gdy do rzeczonego naruszenia dochodzi w związku ze stosowaniem przez to państwo członkowskie prawa Unii.

---

¹ Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Na podstawie przekazanych informacji nie wydaje się, by sprawa przedstawiona przez składającego petycję miała związek ze stosowaniem prawa Unii. Unijne rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego, w którym określa się wspólne przepisy w sprawie jurysdykcji sądów, uznawania wyroków i prawa właściwego, a także obowiązkowej koordynacji postępowania sądowego wszczętego w kilku państwach członkowskich, nie jest właściwe w tym kontekście. Zasadniczy element skargi dotyczy rzekomo niesłusznego zakwalifikowania składającego petycję jako wierzyciela szóstej kategorii. Przedmiotowe rozporządzenie nie zawiera przepisów w sprawie kategoryzacji wierzycieli.

Orzekając w sprawie składającego petycję i kwalifikując go jako wierzyciela szóstej kategorii, polskie sądy nie stosowały prawa UE, lecz prawo krajowe. A zatem decyzja polskich sądów nie może w żadnym wypadku prowadzić do powstania po stronie Polski odpowiedzialności za naruszenie prawa UE.

Dlatego w przedmiotowej sprawie to państwo członkowskie powinno zapewnić wypełnianie swoich zobowiązań odnośnie do praw podstawowych wynikających zarówno z umów międzynarodowych, takich jak europejska konwencja praw człowieka, jak i z ustawodawstwa krajowego.

Na podstawie informacji zawartych w przedmiotowej skardze Komisja nie może dalej zajmować się tą sprawą.

Należy ponadto zauważyć, że instytucje UE w żadnym wypadku nie mają uprawnień do zasądzenia odszkodowania za straty materialne powstałe w wyniku naruszenia prawa UE poprzez orzeczenie sądu państwa członkowskiego. Takiego odszkodowania poszczególne osoby mogą dochodzić przed sądami krajowymi.